

PAKITU

—Encara no estàs?
—Em falten quatre tocs. Ja pots entrar...

Aquest número ha sigut passat
per la censura militar.
AUTORIZA LA SA LLIURE CIRCULACIÓ

TEATRE COMIC
Compañia de revistes del PRINCIPAL PALACE
VELL i NOU - PALACE REVUE
The Agency y Foot-Ball Manie

SI VOLEU RIURE, DEMANEU
ASTRACANCIA SUPERFINA
D'EN BUENDIA I GASSOL
VAL: 50 CENTIMS

TEATRE ESPANYOL
Compañia: SANTPERE y BERGES
LA SENYORA VOL UN NEN
EL PARE PEDAS

PAVILLON MEUBLE

REG. S. 6
(Junto estación de Gracia)
BARCELONA

BOHEMIA MODERNISTA

CARNAVAL 1924

Grans balls de disfresses els dies 26 de Gener,
1, 9, 16 i 23 de Febrer i 1 de Març

INTERESSANTS CERTAMENS DE TRAJOS
VALIOSOS PREMIS

Sabateria "A la Parisienne"

Comte del Assalt, 17

Calçat de color per a home, cosit a mà des de 19 Ptes.
Sabates xarolina per a senyora, des de 16 Ptes.

MAISON MEUBLEE (Verdura)

Habitacions a 5 ptes. Barbarà 27. Telèfon 3221 A. Bar-
celona.-Gran confort i saletes de banys - Telèfon privat
Ascensor. - Continuament reformat a la moderna.

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)

Confort modern - Habitacions a 5 pessetes - Calefacció
central - Saletes de bany - Telèfon privat. — Portal de
Santa Madrona, 6 (Davant del Banc d'Espanya) Barcelona

Demaneu **la Educación Sexual**

Val 3 pesetes

TEATRO NOVEDADES

Grans balls de disfresses

AURIGEMMA CAÑADO - Carnestoltes 1924

Dia 9 de Febrer, **BAILE AMARILLO.**

Dia 16 de Febrer, **BAILE ROSA.**

Dia 23 de Febrer, **BAILE AZUL.**

Dia 1 de Març, **BAILE MULTICOLOR.**

Dia 4 de Març, **BAILE FLORIDO.**

Dia 8 de Març, **BAILE GLORIA.**

Dia 15 de Març,

Gran festival de la MI-CAREME «Aurigemma».

El dia 28 de Febrer (dijous gras), a la tarda,

GRAN CERTAMEN INFANTIL DE TRAJOS, i a la nit,
el renomnat i luxós

GRAN BAILE PARÉ ET TRAVESTI.

Localitats: Ferrán, 53 (Casa Aurigemma).

IDEAL SALON

Corts Catalanes, 386
davant de les Arenes

Dia 1er de Febrer **GRAN BALL DE LES NINES**

totes les disfresses que assisteixin a aquest ball rebran l'obsequi d'una
preciosa nina modernista y varis numeros d'un sumptuós

ARMARI DE LLUNA

ESPLÈNDID SERVEI DE CAFÈ-RESTAURANT

Compren cada dijous el

XUT!

Cap deportista barrilaire pot deixar de
comprar-lo .. 16 pàgines plenes de ninots
i de política futbolista

15 cèntims

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus, núm. 919.—Tel. 2793 A

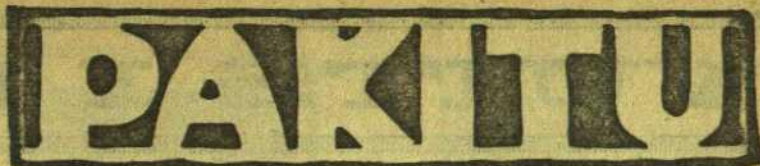
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. . . . . Ptas. 3—

Extranjer . . . . . 4'50

Pagament a la botreta

Dels treballs publicats en són responsables
els autors. — No es retornen els originals.

LES HORES TONTES

HOM sap que la cacera és un dels esports més estesos entre els que tenen poca feina, car el temps és un factor important per conseguir bon resultat en aqueixa mena d'entreteniment.

Però, com sia que tots els aficionats a la cacera són gent d'*armas tomar*, per evitar abusos s'han hagut de dictar lleis i reglaments que els facin llaurar dret.

Ara, que els governs només s'han cuidat d'entrebancar l'acció de certa classe de caçadors, per als quals hi ha vedes, prohibicions, limitacions, etcètera, etc., deixant completament lliure un altre aspecte de la cinegètica, que valdria la pena d'estudiar i reglamentar, en benefici de la pròpia cacera.

Ja ens fem càrrec de què no és massa fàcil atendre el nostre prec, per la dificultat de descobrir al caçador fins ara inclassificat.

Qualsevol serveix per conèixer a primera vista les aficions cinegètiques d'un subjecte vulgar en servei actiu, car el primer que aquest fa és sortir de casa seva disfressat de Robinson i amb acompanyament de gossos; però per endevinar les intencions dels que en podríem dir caçadors subrepticis, ja es necessiten més *pelendengues*.

Així com els primers operen al camp, al bosc i a la muntanya, els caçadors lliures fan la feina a qualsevol lloc; tan aviat actuen per la ruralia com al mig de la Rambla; i així com aquells sembren el pànic i els perdigons entre perdis, conills i demés família mengívola, els últims són el terror de les femelles humanes que se'ls posen a tret d'ull.

La seva indumentària despista al més detectivesc; les seves armes—que en porten, i de diferents calibres—les duen amagades, i només les treuen en el moment precís de fer el mal. Tot és en ells dissimulat i enganyador, per lo qual resulta difícil coneixe'ls mentre no se'ls trobi *infraganti*. I com que solen *infragar d'amagatots*, seria molt pelut atrapar-los si no es disposava d'una policia especial.

Creiem, però, que el primer que s'hauria de fer seria una bona classificació, filla d'un detingut estudi sobre la matèria, perquè entre aqueixos caçadors, el mateix que entre els altres, n'hi ha de moltes menes.

Trobaríem els més jovenets aficionats a la caça major, vulgarment dita *jamonas*, i els entenmentats, gent de responsabilitat i d'anys—sobretot d'anys,—els veuríem inclinats a la cacera tendre o menor, dins de la qual hi abunden les modistetes, mecanògrafes i demés nenes d'aqueixes que tenen pardalets al cap, però que no en tenen prou: que els pardals voldrien tenir-los a la mà.

Descobriríem també als caçadors furtius, o sia, els aficionats a la fruita del *cercado ajeno*, que fan més mal que una pedregada, i fins els *babaus*, que després de fer una sortida la mar d'*aparatosos*, per presumir, tornen a casa amb un conill que els ha costat unes quantes pessetes.

Com que el desenfrè d'aquesta gent no té límits i per ells tot l'any és bo, la caça s'escama i cada dia es posa menys a tret. Ara es necessita molta ciència per sortir a *guanyar-se la vida* per aquests mons de Déu; i si no és amb un *gànguil* ben gros, que fa l'efecte dels mirallets per caçar aloses, no hi ha cap *guapo* que sigui capaç de fer víctimes, encara que tingui una caiguda d'ulls més romàntica que la caiguda de la fulla.

Tot això podria evitar-se amb uns reglaments ben estudiats que fixessin normes racionals per la cacera.

S'haurien d'establir unes vedes especials que impedissin l'assetjament de femelles tendres, a fi de què no arribessin al punt de oarmel ja escarmentades.

Imposar contribucions i llicències d'ús d'armes per evitar-ne l'abús, en detriment dels que s'han d'entretenir gastant pólvora en salves.

I moltes altres regles que es podrien anar estudiant si el cas arribés, per encarrilar d'una vegada el corrent desbordat de la cinegètica amatorià.

UN TREBALLADOR

L'ALTRE dia vaig anar a fer una visita a en Llorenç, l'home més drogo que m'he tirat a la cara.

El vaig trobar tirant pa a dos peixos vermells d'una peixera.

—Caram! Amb això t'entretenes? — li vaig preguntar.

—Sí, noi—em va respondre molt seriosament. —Aquí ens partim la feina la dona i jo. Ella es cuida de la casa i la quitxalla, i jo dels peixos!

VUITS I NOUS

Diu un diari anglès—no sempre tenen d'ésser ianquis—que ja fa temps es va anunciar el descobriment d'una droga que, administrada als detinguts, els deixava en un estat tal de depressió, que quedaven incapaços de mentir quan el jutge o la policia els feia les preguntes del cas.

Aquesta medicina que fa dir la veritat, acaba d'ésser administrada pel cap de policia de Birmingham a cinc fulanos acusats de quaranta quatre atemptats comesos en els tres anys darrers, dels quals atemptats en resultaren vint-i-quatre morts.

En efecte; els presos, després de pendre la medicina, cantaren com uns homes...

Vostès s'imaginin les calamitats que pot portar aquest descobriment?

El menys que es tindria de fer és privar que dita droga la venessin als marits... Perquè si aquests la fan pendre a ses mullers... Res: que l'àrnica anirà cara.

...

Els japonesos, ultra ésser molt trempats, saben engiponar uns reclams força bonics.

Un editor, fill de l'Imperi del Sol Ixent, ha publicat el següent anunci, que copiem tal com el llegim en una revista sud-americana, per mandra de traduir-lo:

«Nuestros libros no son tan caros como si se sortearan y tienen la elegancia de una chanteuse, la pureza del cristal, la resistencia de la piel de elefante. Tratamos a nuestros clientes con tanta educación como la que emplearian las Compañías de navegación en competencia, a los pasajeros de sus buques. Nuestras mercancías llegan más pronto que una bala de fusil y nosotros nos ocupamos de su embalaje como una mujer amante cuida de su marido.»

Què carai dirien per anunciar un llibre d'en Valentí i Camp o uns versos d'en Salvat-Passeit?

...

Tots vostès deuen haver llegit la nova de què a Madrid una liliputienca espanyola s'ha casat amb un liliputienc alemany.

Es tracta d'una parella que no puja més enllà de cinquanta centímetres. Una miniatura de matrimoni.

Aquests nanos s'hauran recordat segurament d'aquella màxima divina:

«Creixeu i multipliqueu-vos.»

Lo de multiplicar-se, és cosa fàcil. Ara que lo de créixer...

...

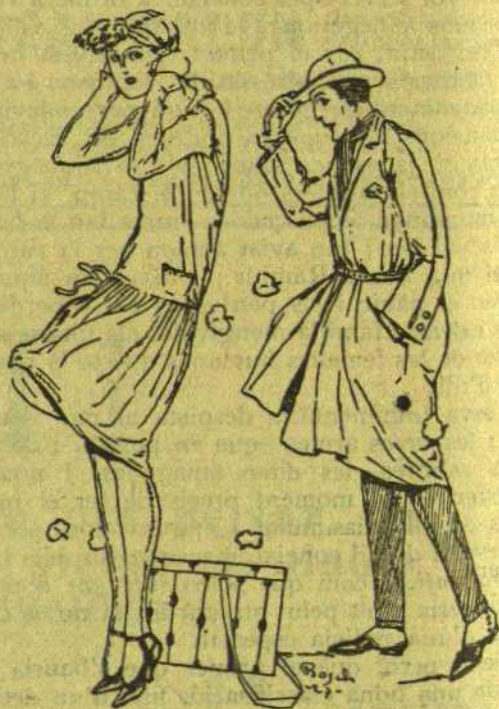
A Saragossa s'ha celebrat, fent focs—com aquí fem per Sant Joan,—la festa de Sant Antoni del porquet...

I l'*Heraldo de Aragón* recorda una copla que diu:

*«San Antón és un francès
que de Francia a España vino...»*

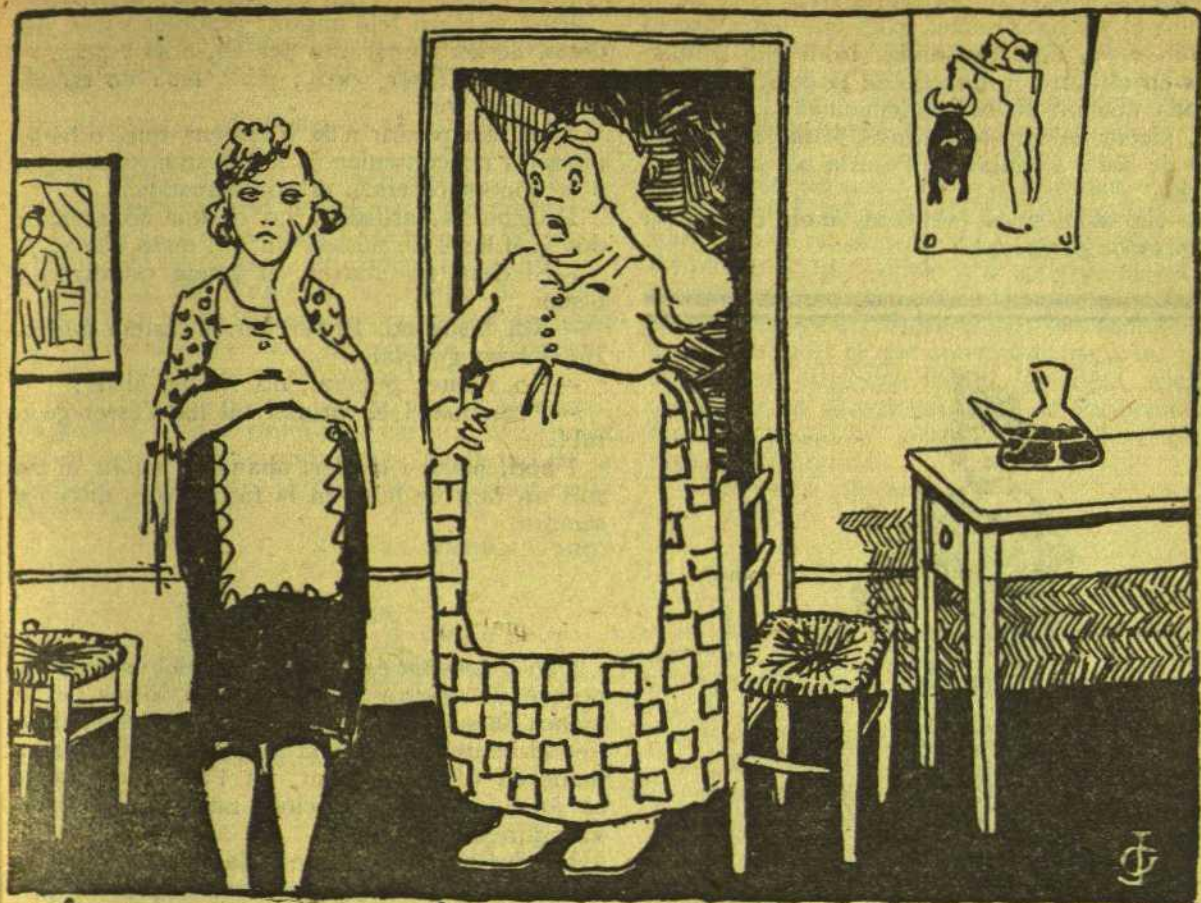
La qual copla ara s'hauria de cantar així:

*«San Antonio es un francès
que de Francia a España vino...
y... vió el franco a treinta y tres
y exclamó: «¡Triste destino!»
Lo que no se sabe es
lo que dijo su cochino.»*

—Senyoreta! Qoe se li aixeca la faldilla...

—Calli, impertinent. Que ho miro, jo, si a vostè se li aixeca res?

—Però, com ha sigut això, filla meva?

—Psh! Vaig voler saber el que era l'amor, i... després diran que el saber no ocupa lloc!

EL SECRET DELS CALIQUENYOS

El senyor Ramon tenia un estanc al Poble Nou, en un carrer solitari i apartat. Tothom hauria dit que tenia de fúmer-s'hi de fàstic, oi? Doncs, ben al revés; s'hi atipà de guanyar quartos.

A comprar-hi hi anava gent no sols del barri, sinó de tots els indrets de Barcelona. Era una carrera feta.

El senyor Ramon tenia acreditats els caliquenyos. Venia els que volia. S'atipava de vendre'n, malgrat no ésser millors ni més escollits que els dels altres estancs. Venent caliquenyos Thome es va fer ric.

El senyor Quimet era un amic seu que un dia es ficà al cap comprar l'estanc al senyor Ramon.

—Si en Ramon, en sis anys, hi ha fet un capital, jo bé puc fer altre tant...

I l'anà a trobar i li oferí sis mil naps de traspàs. El senyor Ramon, que ja volia descansar, després de molt regateig s'hi avingué i el senyor Quimet quedà l'amo de l'estanc.

—Ara m'atiparé de vendre caliquenyos! — pensava.

Sí, sí! Als quinze dies no entrava a l'estanc ningú. No feia ni tres peles de calaix. Allò era la ruïna. El senyor Quimet no se'n sabia avenir.

—Com és possible que l'altre no pogués donar l'abast—es deia,—i jo molts dies no toqui estrena? Aquí deu haver-hi algun secret...

I se n'anà a veure el senyor Ramon i aquest li explicà el *truco*.

Bueno; d'això ja fa un any i el senyor Quimet ja pensa en comprar-se un «Citröen». Guanya els diners a palades. Ven dos mil caliquenyos diaris. Hi van fins de Sarrià a buscar-n'hi.

Vostès deuen estar frisosos per a conèixer el secret. No tinguin por, que, com que no pensem posar estanc, ja els el direm.

El senyor Ramon tenia darrera el taulell a sa esposa, la Margarida, una mosca fresca i mol-suda que convidava a la mossegada. La Margarida anava amb l'escot molt baix i molt fluix i els caliquenyos els tenien dessota el taulell. Per a collir la panereta, la dona del senyor Ramon s'ajupia, oferint als ulls del client panorames encisadors...

Però el senyor Quimet, com que tenia pressa en fer-se ric, anà més enllà. Posà els calique-nyos en el darrer prestatge de la botiga, i cada vegada que un client en demanava, la Sió, sa filla, xicoteta de vint-i-dos anys, xamosa com un pom de flors, s'enfilava a l'escala per abastar la cistella.

La Sió duia unes faldilletes molt curtes... i no gastava pantalons!

—Estic ben contenta del promès que m'ha sortit. Té 60,000 mil duros i el que penja...

UN DESCOBRIMENT PRODIGIÓS

I

EL saberut Pau Pocacuca, home d'anys, inventor de les píndoles «Vital» contra l'eixorquia, i la Filomena, sa esposa, jove i vistosa dona, disfrutaven d'un patrimoni que els permetia tenir servei domèstic. La Rosalia i en Ricard, serventa i xòfer, constituïen aital servei.

Dos anys passaren des de que en Pocacuca i la Filomena s'enllaçaren en matrimoni, i malgrat tant temps, encara no gosaven de successió, amb tot i sos esforços.

Prou el marit feia engolir píndoles i més píndoles, de les preparades per ell, a sa esposa, en la creença d'ésser xorca; però, res: no esdevenia el nou fruit.

Això feia pensar a la Filomena que, o bé les píndoles no contenien prou substància curativa, o bé son espòs era... el poca-substància.

Malgrat la tardança, no desapareixia en els dos la il·lusió de posseir un fill, quan deien:

—Si devé un marrec, el farem estudiar per bisbe.

—No, bisbe no. Prefereixo la carrera militar. Ha d'ésser general.

—No, home; general, no. Bisbe, bisbe!

—I ca, dona! El primer fill ha d'ésser general!...

I així, marit i muller, abans de relluir ni tan sols un raig de llum en la fecundació, discutien sempre.

II

Que l'ociositat és la mare del vici és ben cert, perquè el saberut Pau Pocacuca, ocios per la manca de successió, engendrava el vici en el joc i en el beure. Degut a la seva relaxació, deixava mancada d'acaronament, en l'afer conjugal, a sa jove esposa, qui, ociosa també, engendrava viciadures.

I esdevingué un dia que la Filomena, en sa ociositat, volia... entretenir-se; i, per tal, proposà a en Ricard, el xòfer, que li fes obsequi de deixar-la sonar amb la... botzina de... l'automòbil que guiava.

No digué que no, en Ricard. I pel debut escolliren un matí d'abril, perquè com l'abril és el mes del rebrotar de la primavera, rebrotaria amb més força la... botzina per a sonar del seu poder vital...

Però com que les dones tot ho escudrinyen, no se sap com se n'enterà d'aïtal facècia la Rosalia, qui, gelosa d'en Ricard, pel qual sentia amorosívola passió, decidí fer-ne esment al senyoret, el qual, irat, resolgué atrapar-los.

I heu's aquí que un matí, abans d'aparellar-se els dos... ocells, entrà en el niu el marit i s'amagà dessota el *lecho conyugal*, esperant l'arribada.

I l'hora arribà. No volgueu saber les... festes que ella i ell, béc a béc, es canviaren, acabant sos refrecs amb l'assalt al... castell matrimonial. I quan el marit, tot orelles, sentia que ambdós s'entretenien valentament en el sonar... de la botzina, cridà, irat, des de dessota:

—Ep, alerta! Soneu per un general! No per un bisbe!

Podeu comptar, al sentir l'exclamació! El xòfer saltant d'un bot, més gròc que un plàtan en bon estat, i amb els ulls fora del cap, fugint de l'estança! I la Filomena, aplanada en son llit, com una coca, sense esma de bellugar-se...

I succeí lo natural. Als pocs dies el saberut

Pau Pocacuca, inventor de les píndoles «Vital», es divorciava sense més explicacions.

EPILEG

Nou mesos després del terrabastall, esdevingué un descobriment prodigiós... No resava, en la Filomena, l'eixorquia! Ofrenava, a la llum... elèctrica de sa cambra, un robust infantet!

L'alegria fou immensa al sentir el primer plor. I més en la Filomena, car en son estrident so li semblà sentir la... botzina de... l'automòbil que n'havia guiat en Ricard...

Passà un bon temps. I ara, en un seminari, un jovenet aplicat estudia la carrera eclesiàstica per arribar a bisbe, amb gran satisfacció de la Filomena, per haver-se realitzat son desig en la carrera del seu fill.

FRA ANSELM TAROT

TRES CONSULTES

I

El doctor Canyet rep la visita d'en Rufart, el seu company de dòmino.

—I doncs, Rufart, que no estàs bo?

—Sí. Molt bo. Però em passa un cas que em té molt preocupat...

—I això?

—Em vaig casar abans d'ahir...

—L'enhorabona!

—Deixa'm dir... Em vaig casar amb una noia honrada i pura com un àngel. Es tan pudorosa, que volgué de totes passades que la nit de nuvis la passéssim a les fosques. Calcula quina no en fóra la meua sorpresa, quan, a l'endemà matí, en lloc de les taques vermelles que esperava trobar... les vaig trobar verdes!

—Com! Verdes?

—Sí. D'un verd lluent, un verd de persiana! Això deu ésser que la meua dona no està bona, oi? Deu tenir la sang verda! Que pot ésser?

—No ho sé pas... M'hi pensaré. Torna demà.

II

El doctor Canyet, aquella tarda, rep la visita d'una xicota, caia i simpàtica...

—Vostè dirà, senyoreta...

—Sóc senyora. Sóc la dona d'en Rufart, del seu amic. Avui ha vingut a veure'l, oi?

—En efecte...

—M'ho temia. Està tot atabalat per un fet que vostè ja deu conèixer... Ja l'hi explicaré. Una servidora, sap?, va anar al matrimoni sense... sense... ja m'entén, oi?

—Prou.

—Doncs per això, a la nit de nuvis, vaig volguer estar a les fosques. Jo ja portava el meu pla. «Quan ell dormi—vaig dir-me—t'aixecaràs de puntetes, te n'aniràs a la galeria on els pintors tenen els pots—doncs encara ens pinten el pis—i sucarràs un dit en el pot del vermelló per a tacar després el que convingui per a fer la patota.» I em vaig equivocar! Esverada, vaig sucarr el dit en el pot del color de les persianes! Faci'm quedar bé, per Déu! Si ell se n'enterrava, em mataria!

—Vagi-se'n descansada!

III

El doctor Canyet rep novament la visita del seu amic.

—Què: has estudiat el cas?

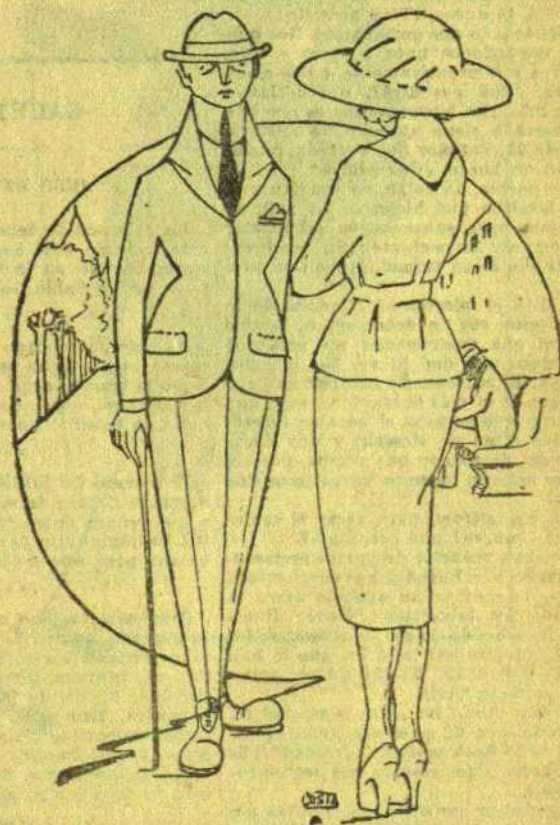
—Sí.

—I què té la meua dona?

—Una *barritis fenomenalis*.

—Com dius, què...?

—Res: que pateix del fetge...

—Jo voldria una dona que m'estimés per mi mateix...
—Tot depèn de la fortuna que tinguis.

DE DÍA: FIANTE AL MONTE
DE NOCHE: BANCO NÚM. 19 DE
FANEO DE GRASIA

EDICIÓN DE BARCELONA

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

LOS DIBUJOS DE REPARACIÓN
ENVIOS FINXO PARA ATENDER LAS
REGULACIONES

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1420

UN INTERESANTE TELEGRAMA DE INTERES DE BUENDIA Y GASSOL

Lema: Tomololuwaffesky

No ganamos pas para sustos. Ayer, a la hora de la clapanca, recibimos en nuestra Redacción el siguiente telegrama, que, por cierto, el marrec que lo trajo no quería dejarlo ir porque no salpicábamos diez céntimos. Por fin abrimos una suscripción entre los doce redactores que allí pesaban higos con aquella excelente fe y pudimos abrir el parte, que todos ensumábamos que era de Buendía, nuestro ebúrneo director. Hacía ocho días que no sabíamos una papa de él y no sabíamos dónde ir a buscar pañas. Por esto, desinteresadamente, estábamos con ansia.

A propósito: ¿qué clase de amante prefieren las beatas? Pues «l'amante...llina».

Pues, sí: Buendía es aficionado hasta allí (unos dos metros) a enviar partes. Nosotros recibíamos uno cada semana, y su fulana, la Bella Naplena, uno cada día. La pobre escampa por todo arreo que está tan tostada por nuestro cauterizante director, que no puede vivir sin sus partes.

¿Las pelucas se venden caras? Ahora, no lo sé pas, pero antes, sí. Conocíamos a un gueto que decía que una onza de peluca valía 16 duros. ¡Tira pececito!

Volviendo a lo que garlábamos. Nos quedamos mirándonos unos a otros mutua, respectiva y alternativamente, todos emulsionados. ¿Qué nos dirá?, nos decíamos con angunia. ¡La buena verdad es que una carta cerrada tiene un sello de misterio y otro de 20 céntimos que corazónprende! Es como un huevo. ¿Qué saldrá?

En un pueblo, un golpe, no vendían aradas, y ¿sabéis qué hicieron los palluses de payeses para subsanar la deficiencia? Pues comprar un elefante. ¡Sí, hombres! ¿No veis que es un animal... ¡que cag...aradas!

¿Qué dirá el telegrama? ¿Garlará de la muerte (esta vez de debueno) de Lenine y querrá que engiponemos un artículo? No sabemos pas qué hi va. No sabemos una papa. El redactor de gatuperios, Paco Tillas, que es el más chafardero, sabe que era ruso y que cortaba el bacalao (basth-jeffw, que dicen en Moscon) y que hacía un gavadal de tiempo que estaba cloclpiu, pero con esto no tenemos barra para dar el golpe.

¿Sirve un teléfono para secar el mojado? Sí: ¿no ven que «ase-rin!»?

Ruflanchas, redactor de partos prematuros, opinaba que Buendía nos encolomaría la faena de endiñar un artículo sobre la subida de los laboristas... Bada; Buendía es incapaz de hacer la rosca a los ingleses. Siempre han sido los que le han hecho la rabanada. No hi quiere saber nada. Les tiene tirría.

¿Una cosa puede ser clara y espesa? Sí. Un peso de cien kil, si cae sobre el pie de uno, se le hace malhién, ¿verdad? ¡Es claro!, diréis. Pues resulta que «es claro» y «es peso»...

Hubo redactor que decía que pediría pañas. Romaneces. Si el otro día nos dijo que nadaba en «La Abundancia...», que es una

piscina para hombres solos... Ahora tiene pañas. Las ganó en los caballitos. ¡Y nosotros, que ya de pequeños íbamos y sólo un golpe sacamos la comida!

Un golpe a un amigo nuestro que se examinó de Anatomía (cuando él lo que conocía al pelo era Ana González, una cu-pletera), le preguntó, con tono farreño, el catedrático:

—¿Cuántos huesos tiene usted?

Y él dijo:

—Ciento cuarenta.

—Bada. Sólo tenemos ciento treinta y nueve.

—¡Es que yo me he empasado un hueso de melocotón!

Le dieron la hojadelata.

Por fin, tras mucho barrinar, tomamos un acuerdo, que no es pas lo mismo que tomar una cuerda. El de abrir el telegrama. Pero ¿quién se encargaría de ello? Lo hicimos a pajitas, pero Parcerisas, el redactor de «Sucosos difusos», hizo tongo y recibió un mástie. Ya se harán cargo de nuestro estado, que además de soltero era de una inquietud que nos trasbalsaba. El corazón nos hacía tie-tac y hasta el reloj de pared (que se parece a Buendía en que no da los cuartos) hacía tie-tac.

¿Se parece la provincia de Barcelona a Rusia? Sí. Allí hay Sebastopol y aquí hay «sebas»... de Mataró.

Por fin abrimos el parte y los ojos. La expectoración fué general. Miramos con fiebre puerperal y pudimos leer, con asombro, que...

(Continuad)

GACETILLA

(USO EXTERNO)

Ha fallecido de fiebre puerperal el conocido bailarín José Saesons (a) La Pepita. Acompañamos en la pena que lo atabala a su amigo Pablo Gomas.

...

Ha sido denunciado al Juzgado un timo espataarrante. A un señor que se dice Pío Nono le encolomaron un aparato para fabricar peces, que luego resultó que era un bidet de bolsillo. No vale a badar.

...

El cochero de punto inglés Harri Ollaho encontró dentro de su coche, en el suelo, a una señora de posición (vulgo, tifarada). Del hallazgo quiso dar parte al alcalde de barrio, pero éste no la quiso.

...

Composiciones que mañana, de 3 a 7 de la mañana, tocará la Banda de los Veteranos Tranviarios en la Plaza del Padrón: «Tosca», sardana, Gounod: «Per tu ploro», sinfonía, Borrás de Palau: «La metimos», habanera, Lamothe: «Sika Migo...», fantasía moscovita, Xalabardelf: «La Farigola», ópera, Puccini. No se tocará nada fuera de programa. Si la plaza está obscura se tocará algo más.

...

Ayer salió para Madrid, en el expreso

de ídem, el maquinista del ídem de ídem que va a ídem para ver cómo está aquello.

...

Ha terminado, con éxito, su carrera de cinco kilómetros, el estudioso joven Angel Bufador, Enhorabuena.

...

La señora Cunill de Guix, a la que se caba desocupar a fin de mes, ha suspendido dicho acto hasta pasado el verano, por razones que no le ha eructado decir.

...

El escritor al par que alpagatero señor Ruiz de Ruiz y Ruiz, ha escrito una novela aérea y deportiva que se dice «Una perla montada al aire». El argumento es nuevo de trínca. Figura una chica que se dice Perla, a la que un aviador engatusa volando en un avión. Si la leen verán que engresca de valiente.

DEL CAPAZO FILOSOFICO

¿Por qué conviene presidir corridas de toros?

Porque se puede cambiar de suerte con sólo hacer volar un pañuelo...

Un tranvía de los que hacen cabo a un campo de futbol, ¿en qué se parece a un señor en cuyo testamento deja 1,000 duros a los ciegos de Reus?

Pues... en que ¡ha-testado!

Los que se mueren ¿en qué se parecen a los camálitos cuando llevan el equipaje? ¡En que esperan dejar el mundo!

Un viajante ¿en qué se semeja a un puerto?

En que va-por aquí, va-por allí...

¿Qué animal pica después de muerto? La sardina.

Un corrido ¿en qué recuerda a la que ha nacido en China de padres chinos? En que siempre china.

ROMPECUELLOS

«Charada estupefaciente para que bien se encaparre y que barrine la gente.»

—Séptima cuarta cinco seis séptima seis de debó

cuatro tres uno cual veis y de clase superior.

—Siete: siete cuatro cinco siete y de aquello más.

—Siete cuatro dos y quinta también. Lo puedo afirmar.

Y haga cinco o bien dos cinco a seis siete seis no li quart

y con tres tres al seis uno entona alegre el total.

Al que lo encierte le regalamos un papel de banco. Palabra. ¡Apa, manus!

—Noia, em deixaràs sense camisa!

—Em sembla que més aviat m'hi deixaràs a mi!

EL MOSSO OBEDIENT

—Avui vindrà aquell perruquer amic meu, per ajudar-me a convence't de què t'has de comprar una perruca. Ja veuràs com entre tots dos et guarnirem el cap!...

EL CAMÍ DE LA FELICITAT

MOSSÈN Lluís feia una prèdica. L'església era plena de fidels que l'escoltaven devotament. De cop, notà que l'auditori se li distreia.

Rialletes, mirades indiscretas, xiuxiueig...
Què passava?

Amb dissimul girà la vista cap a l'indret on se dirigien les mirades dels distrets feligresos i veié a sa majordona asseguda en els esglaons de l'altar major, però de tal faisó, que ensenyava bon tros de cuixa...

S'indignà, no sols amb la majordona, que, sense donar-se compte de res, pesava figues, sinó també amb els fidels, que no respectaven el sagrat lloc pensant en coses profanes. I els digué:

—Feu mal fet en distreure-us en coses tan baixes. La felicitat, la única felicitat, és més amunt...

I signà el cel...

Encara ara no sap per què tothom es clavà a riure.

En Quicu era un xicot obedient. Això ja li venia de naixença. N'hi hagué prou que la llevadora proferís un «¡Sur, maco!», per a que en Quicu tregués el nas en aquest món.

Tenia uns divuit anys i era un xicotàs alt i sapat quan es col·locà de mosso en un forn. La mestressa de la casa, que feia un any que era vídua i que sentia la nostàlgia de marit—tenia sols trenta cinc anys, la pobra!,—s'engrescà amb la figura d'en Quicu i amb els dots que li endevinava.

La dona prou s'insinuava, però ell, romançós! Era tan tou com bon mosso. Fins que un dia la mestressa, no podent contenir més el desfici que la neguitejava, el cridà:

—Tu, Quicu; vina amb mi.

—Com vulgui la senyora.

I la seguí fins a l'interior de la casa.

—Abraça'm.

—Com vostè mani.

—Treu-te l'americana.

—Com vostè vulgui.

I així, etc., etc. Per fi la bona dona conseguí el que volia.

Però en lo culminant de la conversa, la fornera sospirà :

—Ai, Quicu !

—Què mana?

—Ai, madre!

I en Quicu, obedient com sempre, va fer:

—Bub! Bub! Bub!

—Té de portar un *timbre* de deu cèntims per engan-
xar-lo a la matriu...
—I ara!

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC., ETC.

FUTBOL

CATALUNYA, 1 — BISCAIA, 0

HEM guanyat, però després de moltes suors i de moltes engúnies. Com que tots dos equips estaven incomplets, no hi havia desavantatge per cap, car tant l'un com l'altre estaven *handicapats*. Sembla complicat, i no ho és tot això. Quan un equip es presenta incomplet, diuen que està *handicapat*, oi? Doncs, si no n'hi havia cap de complet, ambdós estaven *handicapats*.

El que més ens plagué fou la brillant actuació de la nostra defensa i d'en Zamora. Allò era ciència, art, estil, vista i oportunitat! No passava res. En Garrobé i en Planas, cobrint-se mútuament, no permetien que ningú molestés en Zamora. Aquest, en una situació compromesa en què intervingué, es féu mereixedor d'una ovació eixordadora per lo bé que ho va fer.

El petit Trabal va ajudar de valent. Ell i en Carulla ajudaren en Sancho, que ho necessitava com el pa que mengem.

En Belauste va fer una caiguda, que si arriba a arregar a sota algun jugador, el deixa com un paper de fumar. Redimoni, quina corpora! No voldria ésser pas la seva dona...

En Tena va flaquejar bastant. En Sami, per no fer-lo quedar malament, també va esguerrar les poques jugades que va fer.

El gol el va marcar en Martí, que tota la tarda va jugar amb ganes d'agradar. De la davantera fou el millor.

La defensa Careaga-Vallana demostrà ésser una defensa de pronòstic i a prova d'atac. En Jáuregui, el porter, quasibé no tingué ocasió de lluïment, car les pilotes que li arribaren foren escasses.

Tot plegat un partit vulgar, que tingué una primera part esplèndida i una segona part ensopida. Un públic cridaner, però molt correcte, car si es perdé algun bolet fou de grades amunt, regnant tranquil·litat al camp de joc, amb gran acontentament del refil.

Que per molts anys.

MUSIC-HALLS

Un savi dels que exporten d'Alemanya va dir, resumint els seus estudis: «*La vida és efímera*»; i tant d'èxit ha tingut la frase, que avui és acceptada com una veritat indiscutible, solament amb el vot en contra dels que tenen sogra i no se li acaba la vida ni a canonades; nosaltres, que afortunadament no ens trobem en aquest cas, som de la mateixa opinió que el savi: «*La vida és efímera*».

Però també la mort és de vegades efímera; i per demostrar-lo està la resurrecció de «Principal Palace», que si no ha ressuscitat al tercer dia, ho ha fet a les dues setmanes i perquè no ha pogut abans. Ara tornarà haver-hi el cabaret independent del teatre. Demà tots dos seran uns. Demà passat faran varietats a la comuna. Potser un dia hi haurà un *meublée* i al següent una perruqueria, i després un magatzem de roba blanca i després una expendeduria de gomas higièniques. Fins hi posaran *caballitos*, potser... Aquesta casa, d'ençà que va morir en Fernando, no té, la pobreta, ni cap ni peus. Què hi farem!...

I lo pitjor és que era l'únic espectacle frívol i presentable que podem lluir a Barcelona; tot lo demés, com deia aquell, *huele a queso podrido*.

Començant per l'«Edèn Concert» i acabant per lla on volgueu, no es troba un lloc per què pugui passar l'estoneta el ciutadà conscient i barrilaire que no vol fer la digestió a casa. «Crispín-Crispán» és una revista molt bonica, però d'una representació afusellable. L'«Edèn Concert» li està jugant una mala passada a l'amic Tubau.

L'«Alcázar Español» sembla que agafa també la dèria del «Folies Bergère»: molta gent al programa i quasibé tota dolenta.

El «Royal» estaria bé si l'elenco fos com la Pepita Mijares; però la T. Ibarra i totes les demés donen cada t...abarra com per demanar l'abaratiment del julivert en grans dosis.

I al «Monte-Carlo»... més valdria no parlar-ne; en Gallego, el metge, fet empresari és molt més pernicios que en el tranquil exercici de la seva professió; ja podem ben bé dir que el music-hall del carrer Nou està ferit de mort; un ferit de mort que, com tants altres, a mans d'en Gallego té prou per acabar aviat amb les seves desgràcies...

JUANITU

XAFARDERIES TEATRALS

Ja tenim «El dictador» en el lloc que per mèrits propis li corresponia; els barcelonins de bons costums, que no volen sapiguer res del Paral·lel, encara que per dissimular li diguem ara Marquès del Duero, podran admirar l'obra del dia sense sortir de les Rambles.

En Sagi-Barba i la Lluïsa Vela són els encarregats dels crits al «Principal-Palace»; també a l'«Apolo» hi ha dictadura, però una dictadura de segona mà, a *precios módicos*, per a gent de poques pretensions.

Al «Tivoli» la companyia d'en Peña segueix fent «Benamor» i sembla que encara tenen per temps.

Els del «Victòria» ara estan per la tremenda i ja fins s'atreveixen amb els drames d'en Niccodemi; «La enemiga» fa tant efecte, que han tingut de despatxar en el bar copes d'èter.

En Morano, al «Goya», veu que, per més que s'esforça en què tot surti de la millor manera possible, la gent no hi passa; les reflexions de l'italià en «El intérprete de Hamlet» són les mateixes que en Blasco té gravades al cervell amb tot el sentiment de la seva ànima. «Tierra muerta», que amb «El intérprete de Hamlet» és lo que han presentat fins ara, és una comèdia magnífica de les que ja no s'estilen. Malgrat això, diumenge havia vuitanta persones al pati de butaques. Si haguessin fet «La Monteria»!...

González-Adamuz acaben al «Barcelona» i ve en Calvo. *Prepárate, corazón!*...

EL SUBSTITUT

AL VOLTANT DEL MUNDO

LA MORT DEL PORC

A LES HURDES, la mort del porc és un acte molt xocant, que quan els nostres llegidors el coneguïn es podran formar un criteri de lo atrassats que estan la gent d'aquells indrets.

En una barraca feta de fustes i palla, com la majoria de les que formen el poble de Les Hurdes, els seus habitants hi criaven un porc. Una nit, la barraca es va cremar i el pobre porc va quedar tot ell rostit.

Vet aquí que els indígenes, al sentir aquella oloreta s'hi acostaren, i ara una cuixa, després un ronyó, no en deixaren ni els ossos. Aquell menjar els va engrescar i restaren satisfets d'haver-lo descobert.

D'aleshores ençà, a Les Hurdes, quan volen menjar porc cremen les barraques.

El dia que a Les Hurdes s'intenti crear un cos de bombers, hi haurà una revolta.

UN DESIG ORIGINAL

A Riórevuelto (Argentina), una dona ha dat a llum una criatura amb un rellotge a la panxa.

Segons els metges, aquesta dona, estant embarassada, va tenir desigs de posseir un rellotge per sobre l'escalfapanxes, i com que el marit es trobava sense quartos per a comprar-l'hi, quedà amb aquest desig, i la criatura, al néixer, va sortir com un objecte d'art.

El més curiós és que el rellotge funciona i

s'avença o s'atrasa, segons el que menja la criatura.

El pare ha contractat un rellotger per què es cuidi de la salut del seu fill.

FABRICACIÓ NATURAL DE LA TINTA XINA ::

Antigament, quan totes les coses es feien sense química i sense màquines, la tinta xina es fabricava per un procediment natural que no admetia falsificacions ni imitacions.

El fabricant de tinta xina tenia al seu servei un nombre determinat de xinos, segons la importància del negoci, i els feia treballar de valent. Els infeliços, sots la pressió del tirà, suaven tinta, i com que eren xinos, la tinta que suaven era tinta xina.

La Societat Protectora de Xinos va abolir aquest procediment inhumà i avui la tinta xina es fa artificialment.

ELS ELECTROCUTATS NO MOREN

Un savi nord-americà ha descobert que les persones electrocutades no moren, sinó que tan sols queden en estat catalèptic.

Vet aquí que els tribunals de justícia de Nova York, totes les penes de mort que han imposat d'ençà uns quants anys a aquesta part, no han sigut tals penes de mort. Tot lo més, han sigut penes de catalèpsia.

Ara només manca que un altre savi ens digui que la cadena perpètua no és tal cadena perpètua, perquè en aquesta vida només hi som de pas i les lleis es podran suprimir.

LANG-HUSTINUS

EL PERFUM

—Per favor, amic meu, no vagi ara al Casino. Tot-hom sabria que surt de casa meva.

—Com ho coneixerien?

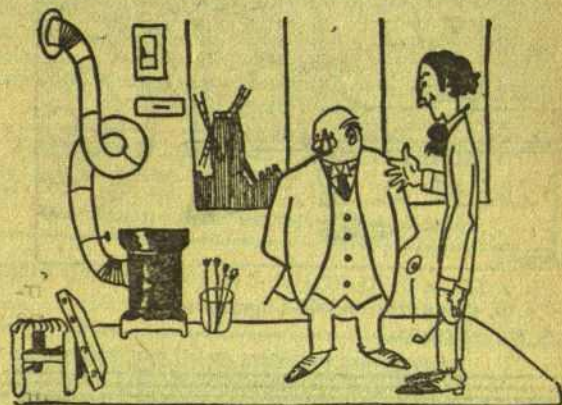
—Pel perfum.

(De Lüstige Blätter.)

—Està molt mal fet que hagi aprofitat que no mirava per besar-me. No vull mirar-lo!

(De Le Rire.)

—Es un quadro molt bonic!

—Oh! I això que el veu del revés! El veïés del dret!...

(De Sans Gêne.)

RESPOSTA

—Com! Un soldat aquí a la cuina!

—No s'enfadi, senyora! És del mateix regiment del tinent que visita a vostè!

(De John Bull.)

DISTRACCIÓ

—Estimi'm! Sigui meva!

—No m'amoini, ara. Veurem demà.

—No. Ara! Demà serà tard. Ja m'hauré suïcidat!

—Doncs... demà passat!

(De Sans Gêne.)

A CAL RELLOTGER

—De manera, que aquest rellotge camina quinze dies sense donar-li corda?

—Sí, senyor.

—I donant-n'hi?

(De Le Rire.)

—I vostè, doctor, no s'ha equivocat mai?

—Sí. Un dia vaig curar un milionari sols amb dues visites.

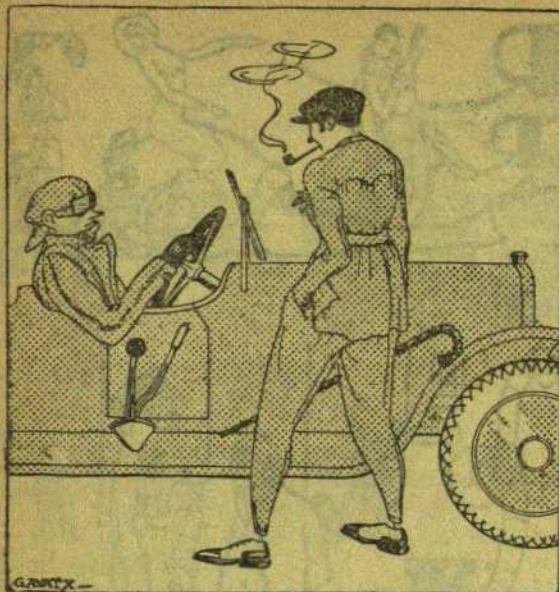
(De London Opinion.)

—Ai! Una rata!

—Vagi en compte, Maria, que no es fiqui en un forat.

(De Sans Gêne.)

—I a tu, quina transmissió t'agrada més?
—A mi, «cardan».

MALA CARA

EN Peraxeringa es va situar a la dreta del *croupier*, disposat a explotar el seu invent. Amb un duro de plom lligat en un fil verd, apostava, i si perdia el retirava amatent, i si guanyava es jugava les fitxes, en espera de què les hi polissin, per a tornar a posar-hi el duro.

Això va durar tota la nit, fins que cap a la matinada en Peraxeringa es tornà a trobar amb el duro i el cordill, tal com havia començat.

Apostà, i el *croupier*, amatent, li va pescar el duro. Se'l va mirar i remirar, i per fi digué:

—Caram, mestre, quina mala cara que fa el duro aquest!

I en Peraxeringa, sense immutar-se, respongué:

—Si vós haguéssiu passat la nit que ell ha passat, encara la farieu pitjor!

REFLEXIONS D'UN XINÈS AUTÈNTIC

A Xina es troba un arbre que solament creix quan se'l rega amb sang. Pobre arbrissó! S'està morint de set...

Un xino no s'ha menjat mai a cap altre xino.

Xina, Xina... quants crims s'han comès en nom teu!...

No us feu del Mar Pacífic. Té cops amagats.

A Xina hi ha uns homes vestits de lluna que fan riure molt. Com que reflexen la llum, es creuen que surt de dintre seu.

LA SENYORA MUNDA

QUAN el veïnat va enterar-se que la senyora Munda, la llevadora del primer pis, s'havia separat del seu marit, la sorpresa que va experimentar fou molt grossa. Després de vint anys de matrimoni! Tothom li preguntava:

—Senyora Munda! Com ha sigut això? Què li ha passat?

Però ella es mostrava reservada.

Fins que un dia, en un moment més espontani, digué:

—Psh! Veurà. Es que, al cap de vint anys, al meu Geroni li he vist certes coses...

I no la pogueren treure d'aquí.

Què li deuria haver vist?

*** Copiem de *La Prensa*, diari que es publica en castellà a Nova York:

«El último seis de enero fué el más frío en la ciudad a contar de 1912.»

«Debido al frío extremado, en la ciudad hubo en las primeras horas de la mañana de ayer 36 incendios.»

No ho entenen, oi? Nosaltres tampoc.

*** D'El Pueblo Vasco, de Bilbao:

«Se pide la dimisión de Cataluña.—Lérida.—Por iniciativa del canónigo don José Alneto se reunieron en la Diputación las representaciones de Corporaciones oficiales y entidades culturales y económicas para tratar de dirigir al Directorio un mensaje pidiendo que en el nuevo arreglo regional se estudie la constitución de la Cataluña occidental, cuya capital sea Lérida.»

Allò de la dimisió era per despistar.

*** Un anunci vist en el carrer Major de Sans:

«Votas biejas secom ponen.»

Veritat que recorda allò del «Secus yescus tura de noyas»?

*** De *La Vanguardia*:

«Señorita, viuda, desea colocarse institutriz...», etc.

En què quedem?

Odeon Hotel

Establiment que deu ésser visitat. Com ell no n'hi ha cap altre.

Menéndez Pelayo, 214

HABITACIO.—10 pessetes

CORRESPONDENCIA

M. T. (Paris).—Qui paga, mania. De manera, que si vol continuar manant, ha de tornar a pagar.

J. V. Q.—Això d'anar calent és massa vell. Per a més dissort, el seu conte és fred.

Me'n f...—De la virolla, jove! De totes maneres, no es desanimi, que vostè, amb el temps, pot arribar a vell.

Miquelet.—Què ens explica a nosaltres de l'aigua de cigrons! Nosaltres encara som verges.

C. H. Agat.—El ninot no ens agrada; el trobem prim i poc consistent. Volem els ninots més fermes.

Pollita.—Sí, senyoreta; i si vol que l'hi demostrem, ja ho sap!

Currido.—Es massa pelut.

Renec.—Ens agraden més curts i amb més suc.

Llopis (Masquefa).—Casi's i ens ho sabrà dir.

C. Abro.—Amb això i cinc cèntims li donaran un llonguet.

Manela i Pepeta, S. en C.—Aquestes porqueries tenen d'escriure-les amb paper higiènic.

Lloro Verd.—Ja l'hi mirarem!

Canet.—No sap pas el que es pesca. Que no en té notícies que un sonet acostuma a tenir catorze versos? ¡Ah! I que això de «preclara» i «bagassa» no han sigut mai consonants?

Un pallàs amb titol.—Potser sí que en farem alguna cosa. Però no li ho assegurem, eh?

Xau.—Res. Es neula de dalt a baix. Al pot.

Canals.—Vostè promet. Vagi fent, que amb temps i palla s'engreixen els matxos.

Sòmines.—Qui gemega, ja ha rebut. No sabem què dir-li.

Paulel.—Mitja figa, mig raim. Mig en plata, mig en quartos. Ni fum ni fa.

La Barrientos.—I ca! Tot lo més, la Monyos! No ens serveix ni per dallonses el que envia.

Reinald el Trobador.—Pistonut! Anirà. Se'l felicita.

ORQUESTRA JAZZ-BAND GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapiceria, 35, 1.

TALLERS GRÀFICS COSTA : COMTE DE L'ASALTO, 45

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los Medicamentos del Doctor Soivre se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS.—Blenorragia (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gonorrea, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRE. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 PSESTAS CADA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—Sifilis (avariosis), escamas, herpes, úlceras varicosas (llagas de las piernas), erupciones micropulposas, eritemas acné, urticarítica, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PILDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRE, que regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúneulos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.—VENTA, 5 PSESTAS FRASCO :: :: :: ::

DEBILIDAD NERVIOSA.—Impotencia (falta de vigor sexual), erecciones nocturnas, espermatorrea (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigo, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar por completo todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—VENTA, 5 PSESTAS FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C., Montcada, 11, Barcelona.—VENTA: Farmacia Segal, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

Vies urinaries-Sifilis-Pell

Non mètode alemany de tractament 695-914 - Anàlisis de sang. Preus econòmics. Primera visita gratis de 7 a 8. Ronda Universitat, 5, pral. Policlínic Farré Pijuan.

Llegiu cada dijous

XUT!

CONSULTORI POLICLINIC

ARIBAU, 30, PRAL.

De 11 a 1 i de 6 a 8. SIFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 506 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes :: :: ::

LA MUNDIAL

ARTICULOS RESERVADOS

Esparter, 6

SULFURETO CABALLERO

Produce patente

contra la SAENA (ronya). Sens dany fa desaparèixer la SAENA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 86, Barcelona, i Centres d'Especcies :: :: :: ::

—On va amb aquesta capsa tan grossa, senyoreta? Si vostè vol, estic disposat a carregar-me-la!...